

Інід Брайтон

СЛАВЕТНА П'ЯТІРКА

П'ятеро шукачів пригед
у фургонях

ХАРКІВ
«ФІЛІО»
2020

Розділ 1

ПОЧАТОК КАНІКУЛ

— **Я**к я люблю літні канікули! — сказав Джуліан. — Завжди здається, що кінця-краю їм не буде.

— Спочатку все так гарно і неквапно, — зауважила його молодша сестра Енн. — А потім все починає бігти навскач.

Усі зареготали. Вони розуміли, що Енн мала на увазі.

«Гав!» — пролунав глибокий голос, ніби на знак цілковитої згоди.

— Тіммі з тобою згоден, Енн, — сказала Джорджа і погладила великого собаку, що лежав поруч і часто дихав. Дік теж його поплескав, і Тіммі лизнув їх обох.

Четверо дітей лежали на осонні у садку в перший тиждень літніх канікул. Зазвичай вони відпочивали у Кирін-котеджі, у батьків Джорджини, але цього разу проводили канікули у батьків Джуліана, Діка і Енн.

Джуліан був старшим — рославий, міцний хлопець з рішучим і приємним виразом обличчя. Дік і Джорджина — молодші за нього. Джорджина була радше схожа на кучерявого хлопця і вимагала називати себе Джорджею. Навіть учителі в школі так її називали. Енн з усього гурту була наймолодшою, хоча за останній рік помітно підросла, що її вельми тішило.

— Тато говорив: якщо ми не хочемо стирчати тут протягом усіх канікул, то можемо запропонувати свої побажання, — сказала Енн. — Але я за те, щоб лишитися вдома.

— Гадаю, ми могли б з'їздити кудись на пару тижнів, — сказав Дік. — Задля різноманітності.

— Може, вирушимо до Кирін-котеджу і погостюємо у батьків Джорджі? — запропонував Джуліан, щоб збити Джорджі приємне.

— Ні! — заперечила Джорджа. — Я була там на весняних канікулах, і тоді мати сказали, що батько розпочинає якісь нові досліді. А ви знаєте, що це означає. Нам доведеться ходити навшпиньки, розмовляти пошепки й не траплятися йому на очі.

— Авжеж, найгірше, коли тато вчений, — сказав Дік, лягаючи на спину і заплющуючи очі. — Твоїй мамі доведеться давати собі раду і з нами, і з батьком, який експериментуватиме. Аж курітиме.

— Я люблю дядька Квентіна, але побоююсь його, коли він не в гуморі, — зауважила Енн.

— Отже, Кирін-котедж відпадає, — позіхнув Джуліан. — Принаймні на цих канікулах. Джорджо, коли скучиш за матір'ю, ти завжди зможеш з'їздити туди на тиждень. Які ще є пропозиції? Усе літо нидіти тут?

Тепер усі лежали на осонні, заплющивши очі. Яка спека! Тіммі сидів біля Джорджі, висолопивши язика, і важко хекав.

— Тіммі, припини, — сказала Енн. — Ти так дишаєш, ніби кілька миль пробіг, і мені через тебе ще спекотніше.

Тіммі по-дружньому поклав лапу на живіт Енн, і та завищала:

— Ой, Тіме, яка важка лапа. Забери її!

— Ет, якби нам дозволили помандрувати самим, було б супер, — сказала Джорджа, покусуючи травинку і дивлячись у глибоке блакитне небо. — Як того разу, коли ми лишилися на острові Кирін зовсім самі. А може, справді кудись самим податися?

— Але ж куди? — спитав Дік. — Куди? Ми ще малі, щоб орендувати автівку. А на велосипедах Енн вічно відставатиме.

— І обов'язково в когось проколеться колесо, — зауважив Джуліан.

— Було б класно поїхати кудись верхи, — сказала Джорджа. — Але в нас немає коней.

— Один є, — заперечив Дік. — Наш старий Доббі в полі. Колись він бричку возив, якою ми більше не користуємось, і тепер Доббі лише випасається в полі.

— Один кінь чотирьох не повезе, дурненький, — сказала Джорджа. — Доббі нам не підійде.

Запанувала тиша, тільки в головах думка думкою пошибала про канікули. Тіммі голосно клацав зубами, намагаючись зловити муху.

— От би мені так навчитися, — мовив Дік, відмахуючись від зеленої мухи. — Тіме, друже, ану впіймай її.

— А як ви дивитесь на турпохід? — поцікавився Джуліан після паузи.

У відповідь усі хором застогнали.

— Отакої! У таку спеку? Ти сказився!

— Нам не дозволять.

— Годі, годі, — сказав Джуліан. — Пропонуйте щось краще.

— Я б хотіла поїхати туди, де можна купатися, — зауважила Енн. — Якщо не можна поїхати на море, то хоча б виїхати на якесь озеро.

— Звучить взагалі-то добре, — сказав Дік. — Боже милий, я засинаю. Кажіть мерщій, бо зараз захроплю.

Але швидко вирішити проблему не вдалося. Ніхто не виявив бажання пожити в готелі або винайняти кімнату. Бо тоді батьки схочуть поїхати з ними та контролювати кожен їхній крок. У спекотний серпень ніхто також не хотів вирушати у турпохід чи велотур.

— Схоже, ми так і просидимо всі канікули вдома, — висунув Джуліан. — Ну, тоді я краще подрімаю.

Через дві хвилини увесь гурт уже спав на траві, окрім Тіммі. Коли родина спить, пес вважає своїм обов'язком бути на чатах. Він ніжно лизнув свою хазяйку Джорджу і сів насторожі поруч — вуха нашорошені, чистий погляд. Він важко, але нечутно дихав. Діти солодко дримали на осонні й засмагали.

Садок лежав на схилі пагорба. Зі свого місця Тіммі бачив на обидва боки дорогу, що бігла повз будинок. Вона була досить широкою, але рух на ній був невеликий, бо це була сільська місцина.

Раптом Тіммі почув удалині собачий гавкіт, і вуха його нашорошилися в тому напрямі. Він почув людей, що йшли дорогою, і вуха йому знову ворухнулися. Він зауважував усе геть-чисто, навіть вільшанку, яка вплювала гусінь на кущі неподалік. Пес глухо погарчав на пташку: мовляв, я на чатах, начувайся.

Тоді несподівано на шляху з'явилося щось таке, що він аж стрепенувся і почав ловити запах, який долинав

аж до садка. Петлястим шляхом сунула валка, гуркотіли й гриміли колеса, а на чолі цієї процесії йшло щось дуже дивне.

Тіммі не міг второпати, що це таке. Власне, то був великий слон. Тіммі чув його сильний незвичайний запах, котрий йому не сподобався. А ще він відчув запах мавп у клітках для транспортування і почув валування циркових собак у фургоні.

Він їм з викликом відповів: «ГАВ! ГАВ! ГАВ!»

Гучний гавкіт розбуркав усіх дітей.

— Цить, Тіммі! — роздратувалася Джорджа. — Нащо галасувати, коли ми дримаємо?

— Гав! — сказав рішуче Тіммі й поторсав лапою хазяйку, щоб вона підвелась і подивилась.

Джорджа сіла. Одразу помітила процесію і закричала:

— Гей, друзі! Оно йде мандрівний цирк! Дивіться!

Усі вмить прокинулись і посідали. Дивилися згори на фургони, які посувалися поволі, прислухалися до виття тварин і валування собак.

— Оно слон тягне фургон, — сказала Енн. — Мабуть, він страшенно сильний.

— Спускаймося скоріш до брами, — мовив Дік.

Діти підвелися й гайнули садком у долину, оббігли будинок і встигли вибігти на під'їзну дорогу. Процесія саме минала браму.

Пістряве це було видовище. Фургони яскраво розфарбовані, ззовні чепурні. На вікнах — квітчасті фіранки. На передку фургона сидів його власник чи власниця і поганяв запряженого коня. Лише фургон на чолі валки тягнув слон.

Зміст

<i>Розділ 1. Початок канікул</i>	3
<i>Розділ 2. Чудова ідея Джорджі</i>	11
<i>Розділ 3. Прибуття фургонів</i>	17
<i>Розділ 4. Нарешті рушили!</i>	24
<i>Розділ 5. Шлях до озера Мерран</i>	31
<i>Розділ 6. Табір циркачів і Ноббі</i>	38
<i>Розділ 7. Чаювання — і нічний візит</i>	45
<i>Розділ 8. У горах</i>	52
<i>Розділ 9. Неприємна зустріч</i>	59
<i>Розділ 10. Дивна зміна настрою</i>	66
<i>Розділ 11. Розваги в таборі циркачів</i>	74
<i>Розділ 12. Чудовий день із жахливим кінцем</i>	82
<i>Розділ 13. Джуліан обмірковує план</i>	90
<i>Розділ 14. Дуже гарний схрон</i>	97
<i>Розділ 15. Ланцюжок подій</i>	104
<i>Розділ 16. Дивовижне відкриття</i>	111
<i>Розділ 17. Ще один візит Лу і Дена</i>	118
<i>Розділ 18. У надрах пагорба</i>	126
<i>Розділ 19. В'язні підземелля</i>	133
<i>Розділ 20. Нові хвилювання</i>	140
<i>Розділ 21. У Діка чудова ідея</i>	148
<i>Розділ 22. Кінець пригоди</i>	155
<i>Розділ 23. До побачення, Ноббі, до побачення, мандрівники!</i>	162